

dat het hof zijn oordeel onvoldoende heeft gemotiveerd. Ik zal hier nader op ingaan.

Het hof heeft de totale behoefte van de vrouw vastgesteld op € 6.392,= netto per maand. Dit zou op jaarbasis uitkomen op € 140.242,= bruto. De vrouw verwerft echter een brutojaarinkomen van € 81.472,06. Het hof is ervan uitgegaan dat gezien de opleidingsmogelijkheden van de vrouw en haar kansen op de arbeidsmarkt, zij haar verdien capaciteit binnen drie jaren kan verhogen naar haar behoefte en in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Hierbij heeft het hof miskend dat het hoogste brutojaarsalaris dat de vrouw heeft genoten ongeveer € 100.000,= bedraagt bij een voltijds dienstverband voordat partijen vertrokken naar Canada voor het werk van de man en de vrouw haar baan heeft opgegeven. Doordat het hof de redenering hanteert dat de vrouw in haar eigen levensonderhoud kan voorzien binnen drie jaar met een nettobehoeft van € 6.392,= per maand, zou dit betekenen dat de vrouw na drie jaar € 140.242,= bruto per jaar zou moeten kunnen verdienen terwijl de vrouw nooit meer heeft verdiend dan € 100.000,= bruto per jaar. Dit laatste bedrag is niet betwist door de man en is vastgesteld door de rechtbank als maximale verdien capaciteit van de vrouw.

De Hoge Raad geeft aan dat hiermee de verwachting van het hof is dat de vrouw in drie jaar tijd haar verdien capaciteit zal verhogen van € 81.472,06 naar € 140.242,= bruto per jaar oftewel bijna € 60.000,= bruto meer dient te verdienen over drie jaar tijd. Ondanks de opleiding, ervaring en kansen op de arbeidsmarkt acht de Hoge Raad deze inkomensstijging zodanig dat hiervoor zonder nadere motivering niet valt in te zien hoe de vrouw dit zou kunnen bewerkstelligen. De klacht van de vrouw slaagt volgens de Hoge Raad.

Buiten rechtsstrijd treden

De andere klacht die de vrouw heeft aangevoerd in cassatie is erin gelegen dat de man geen grief heeft aangevoerd tegen de vaststelling van de rechtbank van de hoogte van haar verdien capaciteit. De rechtbank heeft immers geoordeeld dat de vrouw in staat moest worden geacht om binnen vijf jaar een inkomen te genereren van € 90.000,= tot € 100.000,= bruto per jaar. Deze klacht van de vrouw slaagt ook volgens de Hoge Raad omdat blijkens de gedingstukken het debat van partijen betrekking heeft op de vraag of de vrouw kan terugkeren naar haar voormalige salarisoniveau. De man heeft nooit aangevoerd of betwist dat de vrouw meer dan ongeveer € 100.000,= bruto per jaar zal kunnen verdienen en dus volledig in haar eigen behoefte zal kunnen voorzien. Het hof is buiten de grieven van de man getreden.

Grievensstelsel

Het hoger beroep biedt de gelegenheid tot een volledige feitelijke en juridische herkansing. Het in de jurisprudentie ontwikkelde grievensstelsel vormt een uitzondering op deze devolutieve werking in appel. De rechter in hoger beroep mag in beginsel enkel oordelen over behoorlijk in het geding gebrachte grieven tegen het vonnis van de eerste/lagere rechter(s). Als grieven gelden alle gronden die appellant aanvoert met als doel om de bestreden beschikking te laten vernietigen (HR 12 december 2003, NJ 2004/341 en HR 20 juni 2008, NJ 2009/21).

De Hoge Raad kan een uitspraak alleen vernietigen als een rechter het recht niet goed heeft toegepast of indien een uitspraak niet deugdelijk is gemotiveerd. In cassatie kunnen geen nieuwe feiten of stellingen worden aangevoerd en klachten over een uitspraak moeten zijn gebaseerd op feiten die eerder in de procedure aan de orde zijn gekomen. Dit is allemaal terug te herleiden tot art. 23 jo. 24 Rv.

De vraag is tot slot of de vrouw ooit in haar huwelijksgelateerde behoefte kan gaan voorzien. Zij kan naar mijn mening wel in haar eigen levensonderhoud voorzien.

In de wet is immers bepaald dat de rechter een verzoek tot partneralimentatie kan toekennen als een persoon onvoldoende eigen inkomsten heeft om in zijn levensonderhoud te voorzien en niet in staat is voldoende inkomsten te verwerven.

In de wet is niet bepaald hoe de behoefte aan partneralimentatie moet worden vastgesteld. En is niet aangegeven wat onder het levensonderhoud wordt verstaan.

Uit de rechtspraak blijkt dat de hoogte van de behoefte aan partneralimentatie onder andere wordt bepaald door de welvaart tijdens het huwelijk. Aan de hand van de inkomsten en uitgaven kan de rechter de welvaart tijdens het huwelijk bepalen. Die welvaart bepaalt mede de behoefte aan partneralimentatie.

De vrouw in deze uitspraak kan dus in haar levensonderhoud voorzien, maar heeft toch behoefte aan een alimentatiebedrag (aanvullende alimentatie), omdat zij er in welstand op achteruitgaat als zij van enkel haar eigen inkomen moet rondkomen.

Ik denk dat de maatschappelijke discussie over verkorting van de termijn van partneralimentatie onder andere ziet op onderhavig geval. De vraag hierbij is of het redelijk is dat de man twaalf jaar lang dient bij te dragen in het levensonderhoud van de vrouw enkel omdat zij er in welstand op achteruit zal gaan. Dit is vervolgens te relateren aan verbleking van de huwelijksgelateerde behoefte. In dit soort gevallen lijkt mij een verkorting van de 12-jaars termijn niet onredelijk.

L. de Roode
Wetting & De Roode Advocaten

147

21

Gerechthof Den Haag
13 november 2018, nr. 200.242.507/01
ECLI:NL:GHDHA:2018:3426
(mr. Labohm, mr. Stollenwerck, mr. Kamminga)
Noot T.C.P. Christoph

Afwijzing gebod tot medewerking aan verkoop woning in kort geding.

In kort geding bij de rechtbank is een vordering tot medewerking aan de verkoop van gemeenschappelijke woning toegewezen. Het Hof Den Haag wijst een verzoek tot schorsing van de uitvoerbaarheid bij voorraad van deze beslissing toe. Een beslissing om onvoorwaardelijk en onherroepelijk medewerking te verlenen aan verkoop (en dus levering) is een verdelingshandeling en het is niet aan de voorzieningenrechter om hier een oordeel over te geven.

[BW art. 3:185]

Het Hof Den Haag oordeelt dat een kortgedingprocedure zich er in beginsel niet voor leent dat de voorzieningenrechter een wijze van verdeling gelast in het kader van art. 3:185 BW. Het is niet aan de voorzieningenrechter om in het kader van een ordemaatregel een definitief einde aan de verdeling te maken.

[de vrouw],
 wonende te [woonplaats],
 appellante,
 hierna te noemen: de vrouw,
 tegen
 [de man],
 wonende te [woonplaats],
 geïntimeerde,
 hierna te noemen: de man,
 advocaat: mr. R. van Venetiën te Alphen aan den Rijn.

Hof:

Het geding

De vrouw is bij exploit van 10 juli 2018 in hoger beroep gekomen van het vonnis van 15 juni 2018 van de voorzieningenrechter in de rechtbank Den Haag, team handel, gewezen tussen de vrouw als gedaagde in conventie en eiseres in reconventie, en de man als eiser in conventie en verweerder in reconventie, hierna: het bestreden vonnis.

Voor het verloop van de procedure in eerste aanleg verwijst het hof naar het bestreden vonnis.

De vrouw heeft in de appeldagvaarding twee grieven genomen alsmede een wijziging van eis.

De vrouw heeft voorts in de appeldagvaarding een vordering in incident genomen, waarin zij de schorsing vordert van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad van het bestreden vonnis.

De man heeft een memorie van antwoord in het incident ingediend.

De vrouw heeft haar procesdossier gefourneerd en arrest in het incident gevraagd.

Beoordeling van het incident

1. Het hof gaat uit van de volgende feiten. Partijen hebben een affectieve relatie met elkaar gehad van 23 september 2002 tot juli 2015. Zij hebben gedurende de periode van augustus 2012 tot oktober 2015 met elkaar samengewoond.

2. Partijen hebben in gezamenlijke eigendom het appartementsrecht omvattende de bevoegdheid tot het uitsluitend gebruik van de woning op de tweede verdieping met balkons en verder toebehoren, plaatselijk bekend [adres], hierna: de woning. Partijen zijn voor de financiering van deze woning destijds een hypothecaire geldlening aangegaan voor een bedrag van € 175.840,-. Partijen zijn hoofdelijk aansprakelijk voor deze geldlening.

3. De man heeft de woning eind 2015 verlaten. Partijen hebben destijds afgesproken dat de vrouw tot eind 2016 de tijd zou krijgen om te onderzoeken of zij het eigendomsaandeel van de man in de woning kon financieren onder ontslag van de man uit de hoofdelijke aansprakelijkheid voor de geldlening.

4. Bij vonnis van de voorzieningenrechter in de rechtbank Den Haag van 4 oktober 2017 is de vrouw veroordeeld om binnen twee weken na de betekening van dat vonnis aan haar onvoorwaardelijke en onherroepelijke medewerking te verlenen om de woning zo spoedig mogelijk te verkopen en te leveren aan een derde, waaronder dient te worden begrepen dat:

- de vrouw daartoe zo spoedig mogelijk de verkoopopdracht geeft aan NVM makelaarskantoor [adres] te Den Haag;
- de vrouw alle adviezen van de behandelend makelaar ter zake de bespoediging van de onderhandse verkoop van de woning opvolgt;
- de vrouw alle redelijke adviezen van de makelaar ter zake de prijsstelling van de woning en eventuele onderhoudswerkzaamheden (zowel het doen als het laten daarvan) tot het tijd-

stip van de eigendomsoverdracht aan de toekomstige kopers opvolgt;

zulks op verbeurte van een dwangsom van € 250,- per keer dat de vrouw in gebreke blijft aan deze veroordeling te voldoen, dit tot een maximum van € 10.000,-.

5. De vrouw is bij arrest van het hof Den Haag van 6 februari 2018 niet-ontvankelijk verklaard in haar hoger beroep tegen voornoemd vonnis van 4 oktober 2017, omdat dit hoger beroep tardief is ingesteld.

6. In het bestreden vonnis heeft de voorzieningenrechter: in conventie:

- de vrouw veroordeeld om binnen twee weken na de betekening van het vonnis haar onvoorwaardelijke en onherroepelijke medewerking te verlenen teneinde de woning zo spoedig mogelijk te verkopen en te leveren aan een derde, waaronder dient te worden begrepen dat:

- de vrouw daartoe zo spoedig mogelijk de verkoopopdracht geeft aan NVM makelaarskantoor [adres] te Den Haag;

- de vrouw alle adviezen van de behandelend makelaar ter zake de bespoediging van de onderhandse verkoop van de woning opvolgt;

- de vrouw alle redelijke adviezen van de makelaar ter zake de prijsstelling van de woning en eventuele onderhoudswerkzaamheden (zowel het doen als het laten daarvan) tot het tijdstip van de eigendomsoverdracht aan de toekomstige kopers opvolgt;

zulks op verbeurte van een dwangsom van € 250,- per keer dat de vrouw in gebreke blijkt aan deze veroordeling te voldoen, dit tot een maximum van € 10.000,-.

- het vonnis in zoverre uitvoerbaar bij voorraad verklaard;

- bepaald dat iedere partij de eigen kosten draagt;

- het meer of anders gevorderde afgewezen;

in reconventie:

- het gevorderde afgewezen;

- bepaald dat iedere partij de eigen kosten draagt.

7. De vrouw vordert dat het dit hof moge behagen bij arrest in het incident te beslissen dat de tenuitvoerlegging van het bestreden vonnis wordt geschorst.

8. De man voert verweer en vordert dat het dit hof moge behagen bij arrest, uitvoerbaar bij voorraad, de vrouw in haar vordering tot schorsing van het bestreden vonnis niet-ontvankelijk te verklaren althans het incident af te wijzen.

9. De vrouw voert ter onderbouwing van haar vordering tot schorsing van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad van het bestreden vonnis aan dat zij meent dat het bestreden vonnis berust op zowel een feitelijke misslag (de miskenning van de feitelijke omstandigheden zoals geschetst door de vrouw) als een juridische grondslag (de miskenning van het tweesporenbeleid). Voorts voert zij aan dat de tenuitvoerlegging van het bestreden vonnis leidt tot een noodsituatie, omdat de tenuitvoerlegging van het vonnis voor de vrouw onomkeerbare gevolgen heeft als de woning wordt verkocht. De vrouw meent dat in een belangenafweging tenminste de uitkomst in hoger beroep moet en kan worden afgewacht. De vrouw verwijst ter toelichting op haar schorsingsverzoek naar hetgeen zij stelt bij haar grieven in de hoofdzaak.

10. De man voert verweer. Hij stelt dat zijn belang daarin is gelegen dat hij financieel onafhankelijk wenst te worden van de vrouw opdat hij zijn eigen leven op kan bouwen. De verkoop van de woning aan een derde wordt thans ernstig gefrustreerd door de vrouw en zolang de man met de vrouw hoofdelijk aansprakelijk is jegens de hypotheekhouder zal hij geen vervangende woning kunnen kopen. De man heeft een nieuwe partner met wie hij in maart 2018 een kind heeft gekregen. De nieuwe partner en het kind verblijven thans noodgedwongen in

[volgt naam] tot het tijdstip dat de man over geschikte vervangende woonruimte beschikt. De weigerachtige houding van de vrouw heeft dan ook een ernstige inbreuk op de persoonlijkheidsrechten (recht op vrijheid/onafhankelijkheid) van de man, nu zijn gezinsleven hierdoor ernstig wordt geschaad en beperkt. Bovendien is de woning met ingang van september 2017 overgegaan van box I naar box III, hetgeen voor hem geen optimale fiscale situatie is.

11. Het hof overweegt als volgt. Bij de beoordeling van een incidentele vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis op de voet van artikel 351 Rv geldt in het licht van de rechtspraak van de Hoge Raad (HR 30 mei 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC5012 en HR 20 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:688) het volgende:

(I) De eiser in het incident moet belang hebben bij de gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging.

(II) Bij de beoordeling moeten de belangen van partijen worden afgewogen in het licht van de omstandigheden van het geval.

(III) Bij deze afweging moet ervan worden uitgegaan dat een partij die een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis heeft verkregen, in beginsel bevoegd is dat vonnis te executeren, ook indien tegen het vonnis hoger beroep is ingesteld. Uitgangspunt zijn de bestreden beslissing en de daaraan ten grondslag liggende vaststellingen en oordelen. De kans van slagen van het tegen die beslissing aangewende rechtsmiddel blijft in beginsel buiten beschouwing. Dit kan anders zijn indien het bestreden vonnis, waarvan beroep is ingesteld, klaarblijkelijk berust op een juridische of feitelijke misslag dan wel indien na de bestreden beslissing feiten of omstandigheden zijn voorgevallen of aan het licht gekomen, die kunnen rechtvaardigen dat van die eerdere beslissing wordt afgeweken.

(IV) Indien in de vorige instantie een gemotiveerde beslissing is gegeven over de uitvoerbaarverklaring bij voorraad, zal de incidenteel eiser die wijziging van deze beslissing wenst, aan zijn vordering feiten en omstandigheden ten grondslag moeten leggen die bij de door de vorige rechter gegeven beslissing niet in aanmerking konden worden genomen doordat zij zich eerst na de uitspraak van de vorige rechter hebben voorgedaan, en die kunnen rechtvaardigen dat van die eerdere beslissing wordt afgeweken.

(V) Indien in de vorige instantie geen gemotiveerde beslissing is gegeven over de uitvoerbaarverklaring bij voorraad, geldt de hiervoor onder (IV) vermelde eis niet en dient te worden beslist met inachtneming van het hiervoor onder (I)-(III) vermelde.

12. Nu de rechter in eerste aanleg geen gemotiveerde beslissing heeft gegeven over de uitvoerbaarverklaring bij voorraad, dient het hof te oordelen met inachtneming van het in de vorige rechtsoverweging onder (I)-(III) vermelde. Het hof oordeelt als volgt.

13. Op de voet van artikel 25 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv), vult het hof de rechtsgrond aan in die zin dat naar het oordeel van het hof in deze sprake is van een juridische misslag waarop het bestreden vonnis rust. Het hof oordeelt daartoe als volgt.

14. Gesteld noch gebleken is dat de woning tussen partijen is verdeeld dan wel dat de wijze van verdeling van de woning is vastgesteld. Het verkopen van een goed als door de voorzieningenrechter bepaald en welk goed partijen in mede-eigendom toebehoort, is de facto een wijze van verdelen als bedoeld in artikel 3:185 BW. De beslissing van de voorzieningenrechter om de vrouw te veroordelen haar onvoorwaardelijke en onherroepelijke medewerking te verlenen teneinde de woning zo spoedig mogelijk te verkopen (en dus te leveren aan een derde), is een verdelingshandeling. Gezien het kader van een kortgedingprocedure, zijnde het treffen van een ordemaatregel, leent deze

procedure zich er in beginsel niet voor dat de voorzieningenrechter een wijze van verdeling gelast in het kader van artikel 3:185 BW. Het is naar het oordeel van het hof echter niet aan de voorzieningenrechter om in het kader van een ordemaatregel een definitief einde aan de verdeling te maken. De geëigende weg hiertoe is die van een bodemprocedure.

15. Nu sprake is van een juridische misslag, wijst het hof het verzoek van de vrouw tot schorsing van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad toe.

16. Derhalve wordt als volgt beslist.

Beslissing

Het hof:

wijst toe de vordering van de vrouw tot schorsing van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad van het vonnis van 15 juni 2018; verwijst de zaak voor de hoofdzaak naar de rol van 27 november 2018 voor memorie van antwoord in de hoofdzaak.

NOOT

Uit vorenstaande casus volgt dat de man een gezamenlijke woning van partijen in 2015 had verlaten. Afgesproken was dat de vrouw tot eind 2016 de tijd zou krijgen om te onderzoeken of zij de woning op haar eigen naam kon voortzetten en de man ontslagen zou worden uit de hoofdelijke aansprakelijkheid van de gezamenlijke hypothecaire lening. Dit bleek voor de vrouw niet mogelijk waarna de man in 2017 een eerste kort geding is gestart. Bij vonnis van de voorzieningenrechter in 2017 is de vrouw veroordeeld om binnen twee weken na de betekening van dat vonnis haar onvoorwaardelijke en onherroepelijke medewerking te verlenen om de woning zo spoedig mogelijk te verkopen en te leveren aan een derde. De vrouw heeft tegen dit vonnis hoger beroep ingesteld, doch in dit appel is zij niet-ontvankelijk verklaard.

In 2018 heeft de man nogmaals een kort geding gestart. De voorzieningenrechter van de Rechtbank Den Haag heeft de vrouw vervolgens bij vonnis van 15 juni 2018 nogmaals veroordeeld om binnen twee weken na de betekening van dit vonnis haar onvoorwaardelijke en onherroepelijke medewerking te verlenen teneinde de woning zo spoedig mogelijk te verkopen en te leveren aan een derde. De vrouw heeft vervolgens appel ingesteld tegen dit vonnis en verzocht de uitvoerbaarheid van dit vonnis te schorsen. Het hof oordeelt vervolgens dat het niet aan de voorzieningenrechter is om in het kader van een ordemaatregel een definitief einde aan de verdeling te maken: het verkopen van een woning is namelijk een wijze van verdelen als bedoeld in art. 3:185 BW. De beslissing van de voorzieningenrechter om de vrouw te veroordelen haar onvoorwaardelijke en onherroepelijke medewerking te verlenen teneinde de woning zo spoedig mogelijk te verkopen (en dus te leveren aan een derde), is een verdelingshandeling en leent zich daarom niet voor een kort geding.

De vraag is of de overweging van het hof in deze juist is. Voor de verdeling van een gemeenschappelijke zaak zijn drie opties: ofwel de ene partij neemt het over, ofwel de andere partij, of het wordt verkocht en de opbrengst wordt verdeeld. In casu wil de man de woning niet overnemen, kan de vrouw de woning niet overnemen en blijft aldus over dat de woning verkocht dient te worden. Indien de man de spoedeisendheid voldoende onderbouwd heeft, is het de vraag waarom de vrouw dan niet in kort geding gedwongen kan worden om haar medewerking te verlenen aan de verkoop van de woning. Immers, dit is dan nog de enige optie. Daarnaast is het de vraag of (de medewerking tot) het verkopen van een woning een wijze van verdelen is als bedoeld in art. 3:185 BW. Toegegeven, de voorzieningenrechter kan de netto-opbrengst

van het goed (of een gedeelte daarvan) niet verdelen (zie art. 3:185 lid 2 sub c BW), maar betekent dit ook dat de voorzieningenrechter niet tot medewerking aan de verkoop van de woning kan beslissen, zeker nu duidelijk is dat de woning verkocht dient te worden?

T.C.P. Christoph
Christoph & Wakker Familierecht

22
Gerechtshof Amsterdam 20 november 2018, nrs. 200.245.634/01, 200.245.640/01 ECLI:NL:GHAMS:2018:4282 (mr. Beckers, mr. De Bie, mr. Schenkeveld) Noot V.T.M. Smeets
Wijzigingen zorg- en contactregeling. Benoeming bijzondere curator.
Tussen de ouders zijn onoverbrugbare geschillen gerezen in de uitoefening van het gezamenlijk gezag over hun drie minderjarige kinderen. Zowel in eerste aanleg als in hoger beroep is verzocht om benoeming van een bijzondere curator. De rechtbank heeft dit verzoek afgewezen. Het hof benoemt in afwachting van de verdere behandeling een bijzondere curator/gedragsdeskundige en houdt de zaak pro forma aan.
[BW art. 1:250; Rv art. 798, 809]

150

De ouders zijn in 2011 gescheiden. Tijdens hun huwelijk zijn drie nog minderjarige kinderen geboren van thans tien, vijftien en zestien jaar oud. De ouders hebben de gevolgen van de echtscheiding destijds vastgelegd in een echtscheidingsconvenant en een ouderschapsplan. In 2015 zijn zij erin geslaagd om onder begeleiding van een mediator (nadere) afspraken te maken over de contactregeling. Zeven jaar na de echtscheiding zijn verzoeken in het kader van de uitoefening van het gezamenlijk gezag ingediend bij de rechtbank. Verder is verzocht om benoeming van een bijzondere curator en deelname door de ouders aan het traject 'Ouderschap Blijft'. De rechtbank wijzigt de zorg- en contactregeling op onderdelen zonder eerst een bijzondere curator te benoemen of de ouders te verplichten deel te nemen aan het traject 'Ouderschap Blijft'. Beide ouders gaan in hoger beroep. De vader verzoekt onder andere een bijzondere curator te benoemen. Het hof stelt voor om in afwachting van de verdere behandeling van de zaak een bijzondere curator over de kinderen te benoemen om zicht te krijgen op hun belangen, hen te vertegenwoordigen en aan het hof te rapporteren. De ouders gaan op dit aanbod in. Het hof benoemt een bijzondere curator/gedragsdeskundige en de zaak wordt voor een termijn van circa twaalf weken pro forma aangehouden.

In de zaak met zaaknummer 200.245.634/01 van:

[de moeder],
wonende te [woonplaats],
verzoekster in hoger beroep,
hierna te noemen: de moeder,
advocaat: mr. A.C. Otten te Bussum,
en
[de vader],

wonende te [woonplaats],
verweerder in hoger beroep,
hierna te noemen: de vader,
advocaat: mr. M.L. Spekschoor te Amsterdam,

en in de zaak met zaaknummer 200.245.640/01:

[de vader],
wonende te [woonplaats],
verzoeker in hoger beroep,
hierna te noemen: de vader,
advocaat: mr. M.L. Spekschoor te Amsterdam,
en
[de moeder],
wonende te [woonplaats],
verweester in hoger beroep,
hierna te noemen: de moeder,
advocaat: mr. A.C. Otten te Bussum.
Als belanghebbenden in beide zaken zijn overigens aangemerkt:
– de minderjarige [A] (hierna te noemen: [kind a]);
– de minderjarige [B] (hierna te noemen: [kind b]);
– de minderjarige [C] (hierna te noemen: [kind c]).

Rechtbank:

1. Het verloop van het geding in eerste aanleg

Het hof verwijst voor het verloop van het geding in eerste aanleg naar de beschikking van de rechtbank Amsterdam (hierna: de rechtbank) van 7 juni 2018, hersteld bij beschikking van 8 augustus 2018, uitgesproken onder voormeld zaaknummer.

2. Het geding in hoger beroep

2.1. De moeder is op 6 september 2018 in hoger beroep gekomen van voormelde beschikkingen van 7 juni 2018 en 8 augustus 2018. Dit hoger beroep is bij het hof ingeschreven onder zaaknummer 200.245.634/01.

2.2. De vader is op 7 september 2018 in hoger beroep gekomen van voormelde beschikkingen van 7 juni 2018 en 8 augustus 2018. Dit hoger beroep is bij het hof ingeschreven onder zaaknummer 200.245.640/01.

2.3. Het hof heeft partijen bij brief van 21 september 2018 de gelegenheid gegeven te reageren op het voorstel van het hof een bijzondere curator over [kind a], [kind b] en [kind c] te benoemen om zicht te krijgen op hun belangen en hun te vertegenwoordigen.

2.4. Bij het hof zijn voorts de volgende stukken ingekomen:

- een brief van de zijde van de moeder van 5 oktober 2018, ingekomen op dezelfde datum;
- een journaalbericht van de zijde van de vader van 10 oktober 2018, ingekomen op dezelfde datum;
- een brief van de zijde van de moeder van 19 oktober 2018, ingekomen op dezelfde datum.

3. De feiten

3.1. Het huwelijk van de vader en de moeder (hierna tezamen ook: de ouders) is op 26 augustus 2011 ontbonden door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking van 3 augustus 2011 in de registers van de burgerlijke stand. Uit het huwelijk van de ouders zijn geboren:

- [kind a], [in] 2002 te Amsterdam;
- [kind b], [in] 2003 te Amsterdam;
- [kind c], [in] 2008 te Amsterdam.

De ouders zijn gezamenlijk belast met het gezag over [kind a], [kind b] en [kind c] (hierna tezamen ook: de kinderen). De kinderen verblijven bij de moeder.